

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

LOUISE BOGAN

Δάκρυα στὸν ὕπνο

“Ὅλη τὴ νύχτα οἱ πετεινοὶ λαλοῦσαν κάτω ἀπὸ ἓνα
(φεγγάρι σὰν μέρα
κι ἐγὼ στὴ φυλακὴ τοῦ ὕπνου στὸ στήθος ἑνὸς ἀγνώστου
δάκρυζα, σὰν ἀπὸ ὑποχρέωση ποὺ δὲν γινόταν ν’ ἀνα-
(δληθῇ,
στὸ ψεύτικο φῶς, τὴν ψεύτικη λύπη τῆς εὐτυχισμένης
(κλίνης
μιά ἐργασία ἀπὸ δάκρυα, ἀντίθετα στὴν ἀγίνωτη χαρά.
Δὲν μποροῦσα νὰ ξυπνήσω μὲ τὶς λέξεις σου, σοῦ μίλοῦ-
(σα μὲ δάκρυα.
Προσκολλήθηκα στὰ σίδερα τοῦ ὄνειρου καὶ σοῦ μίλησα
καὶ τοῦ πόνου τὸ χλευαστικὸ χέρι μοῦ ἔδωσε τὴν ἀνά-
(παυση
ἀπὸ τὴν νύχτα ποὺ ἐγκατέλειπε τὶς φλόγες καὶ τὴ σκο-
(τεινὴ ἀνανέωση.

Μπαρόκ σκόλιο

Ἀπὸ δυνατοὺς ἤχους καὶ ἡσυχία τύχη
ἀπὸ ἀσκεφτοῦ χῶμα ὑγρὸ μὲ χιλιάδες νεκρὰ φύλλα
ἀπὸ τὸ δάσος, τὴν ἀδεια ἔρημο, τὰ δακρυσμένα θηρία
ἀπὸ τὶς ἀκρογιαλιές χωρὶς φύκια
ταυτισμένες μὲ ψέμμα, θυμὸ, ἀσέλγεια, καταπίεση
καὶ θάνατο σὲ πάμπολλες μορφές:
Διακοσμητικὲς κατασκευές, ἡπειροὶ χωρισμένες ἀπὸ θά-
(λασσα
καρφωμένο μάρμαρο, αἰωρούμενες καμπάνες
φροῦτα σὲ γιρλάντες καὶ κλώνους
τὸ ἀτσάλινο λουλουδί τεντωμένο ἢ κυρτωμένο
πέτρα σὲ διαφορετικὲς μορφές: πέρα ἀπὸ τὶς πυραμίδες
τὶς ἐπινοήσεις τῶν θόλων καὶ τὰ ἀντιτεχνίσματα
τοὺς ἀστερισμοὺς
τὸ στέμμα καὶ τὴν ἐνδυμασία
τὴ φτελιά καὶ τὴ δάφνη εὐγενικὴ καὶ αἰώνια
τὰ περήφανα λόγια· τὶς ταξινομημένες χορδές
τὶς πηγές· τὰ μέτωπα κάτω ἀπὸ χιονισμένα ἀπὸ τὸν και-
(ρὸ μαλλιά
τὰ στεφάνια, τὸ δρυχηθμὸ, τὰ ἐργαλεῖα,
τὶς πρῶρες τῶν πλοίων
τὰ ἀναστρεμμένα μάτια καὶ τὰ ἀνοιχτὰ χεῖλη τοῦ ἔρωτα.

JOYCE CAROL OATES

Τὸ τραγοῦδι τοῦ ἰσώρκου

Μερικοὶ εἶνε θυελλώδεις πάνω σὲ ἀλογάκια ποὺ ἀνεβοκα-
(τεβαίνουν
ἄλλοι κρεμιοῦνται σὲ πλατύποδα ἀκίνητα μουλάρια
κάποιοι κάθονται κάμποροι καμπουριασμένοι σὲ καθίσμα-
(τα — κύκλους
μὲ τοῦ κύκνου τὰ ὁμορφα σπασμένα φτερὰ μαζεμένα σάν
(χέρια.
Εἶδα κάποιον νὰ ψάχνει γιὰ τὴν δεντάγια τῆς οὐρᾶς τῆς
(περιστέρας
Εἶδα ἓναν μὲ σιωπηλὴ κραυγὴ μὲ συντριμμένα δάχτυλα
στοὺς λαδωμένους μὲ τὶς κηλίδες τῆς ἀθλιότητος τροχοὺς
κι ἄλλους ἀπελπισμένους μὲ σιωπηλὰ φιδίσια πόδια
νὰ στέκουν μακριὰ ἀπὸ τὴ μαγικὴ στρεφόμενη χαρά.
“Ὡ! ἀκόμα κι ἡ μουσικὴ εἶνε σιωπηλὴ.
Οἱ νότες πέφτουν μία - μία σάν γειωμένα κρύσταλλα
κι ὅμως τὸ τέχνασμα συνεχίζεται
μιά κακὴ μηχανὴ ποὺ γυρίζει μὲ τριγμούς καὶ ταραχὴ
μιά πετσοκομμένη παρέλαση χαρούμενων νεκρῶν ζώων
μὲ τὰ εὐθυμα σώματα τῶν ἀρχαίων παιδιῶν.

ΜΕΤΑΦΡ. ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

GREGORY CORSO

1

Μὲ τὸ σφυρί
Μὲ τὴ σφυριά
— ἡ πρόκα θρῖσκει τὸ δρόμο τῆς

2

Τῆς μάνας ὁ λόγος
Τοῦ παιδιοῦ τ’ αὐτὴ
— τὰ σχέδια τοῦ βασιλείου καίγονται

3

Ἀνηψούλα μου συχώρεσέ με
Στὸν καταραμένο μεσημεριάτικο ἄνεμο
Δὲν τὸ μπορῶ νὰ εἶμαι θεϊός

LAWRENCE FERLINGHETI

Ποῦ λές
ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα σάν
γλιστράμε σ’ αὐτὸν τὸν τόπο
ἓνα ζευγάρι Πάπικα τσιράκια
ἐκτελεῖ ἓναν Ἀζτέκικο διδύματο

Καὶ λέω
Πατερούλη νὰ τοῦ δίνουμε
Μὰ τότε κείνη ἡ δέσποινα
ἔρχεται πίσω μου δλέπει
καὶ λέει
Ἐσὺ κι ἐγὼ ἀλήθεια μποροῦμε νὰ ὑπάρξουμε
Ἀμὰν λέω ἐγὼ
Μόνο ποὺ τὴν ἐπομένη
ἔχει ἀσχημα δόντια
κι ἀληθινὰ μισεῖ
τὴν ποίηση
(ἀπὸ τὸ «Coney Island τοῦ Νοῦ»)

ΜΕΤΑΦΡ. ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΑΜΗΣ

JAMES WRIGHT

Τὸ κόσμημα

Ἐκεῖ εἶναι τὸ σπήλαιο
Στὸν ἀέρα πίσω ἀπ’ τὸ σῶμα μου
Ποὺ κανεὶς δὲν πρόκειται ν’ ἀγγίξει:
Μιά στοὰ μοναστηριοῦ, μιά σιωπὴ
Ποὺ κλείνει γύρο ἀπὸ ἓνα ἀνθὸ φωτιᾶς.
“Ὅταν στέκω στητὸς μὲς στὸν ἄνεμο,
Τὰ κόκκαλά μου γίνονται σκοτεινὰ σμαράγδια.

SAINT GERAUD

Ποίημα

Μετ’ ἀπ’ τὸ θάνατό σου,
Ναομί, τὰ μαλλιά σου θὰ ξεφύγουν γιὰ νὰ γίνουν
ἓνα στρογγυλὸ ζῶο, ἀνώνυμο.

Ποίημα

Ἡ μόνη ἀπόκριση
σ’ ἐνὸς παιδιοῦ μνήμα εἶναι
νὰ πέσεις χάμω καὶ νὰ κάνεις τὸ νεκρὸ.

ΜΕΤΑΦΡ. ΣΩΚΡ. Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ